

จดหมายข่าวสถาบันวิจัย

ภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

Research Institute for Languages and Cultures of Asia
Mahidol University

ปีที่ ๓๑ ฉบับที่ ๒ : เมษายน - มิถุนายน ๒๕๕๓

Vol. 31 No. 2 : April - June 2010

ค่ายวัฒนธรรมภาคฤดูร้อน รุ่นที่ ๑๑

เมล็ดพันธุ์ต้นดี ต้องมีวัฒนธรรม (ไทย)

ศิติกา จันทร์โชติพัฒนา *

ในยุคเทคโนโลยีครองเมือง การเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างเพื่อเปิดโลกทัศน์นั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่คงไม่มีใครคนไทยคนไหนอยากให้ วัฒนธรรมไทยถูกกลืนกินจนสูญสลายหายไปไหนที่สุด

วัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ทรงคุณค่าสืบต่อกันมารุ่นต่อรุ่น และเป็นสิ่งที่แสดงถึงวิถีชีวิตของชาติ ผ่านเครื่องมือต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ภาษา ดนตรี การแสดง ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม วัฒนธรรมไม่เคยหยุดนิ่งและมีการพัฒนาอยู่เสมอ ด้วยเหตุที่สมัยนี้เป็นโลกแห่งการสื่อสารที่สะดวกรวดเร็ว จึงเกิดการเลื่อนไหลทางวัฒนธรรมโดยอัตโนมัติ

เด็กไทยสามารถรับวัฒนธรรมต่างแดนอย่างง่ายดายผ่านโทรทัศน์ เคเบิลทีวี อินเทอร์เน็ต ฯลฯ จึงกลายเป็นเรื่องชินตาที่จะได้

เห็นเด็กไทยจับมือทักทาย แต่งกายเหมือนญี่ปุ่น ร้องเพลงเกาหลี ทานอาหารอิตาเลียน เพราะเขาเหล่านั้นซึมซับรับมาปฏิบัติ อาจจะเพื่อการเข้าสังคม เพื่อความทันสมัย หรือทดลองสิ่งแปลกใหม่

ถึงกระนั้น การที่จะใคร่รู้หรือเปิดรับวัฒนธรรมใดๆ ก็ตาม ควรพิจารณาให้ดูว่าเหมาะสมกับประเพณีไทยหรือไม่

หลายๆ องค์กรในประเทศไทย เล็งเห็นว่า การเผยแพร่ ให้ความรู้ และการดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมไทยเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์ จึงได้สร้างกิจกรรมดีๆ ขึ้นมาเพื่อส่งเสริมให้เยาวชนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นหน่วยงานหนึ่งที่คำนึงถึงความสำคัญของวัฒนธรรม และได้จัดกิจกรรมโดยใช้ชื่อว่า “ค่ายภาษาและวัฒนธรรมภาคฤดูร้อน” จัดขึ้นระหว่างวันที่ 25 มีนาคม 2553 - วันที่ 28 เมษายน 2553 ซึ่งเป็นหนึ่งในไม่กี่ค่ายที่เปิดโอกาสให้

เยาวชนไทยเข้ามาเรียนรู้และซึมซับวัฒนธรรมไทยในระหว่างการปิดเรียนภาคฤดูร้อนมาเป็นปีที่ 11 แล้ว

รองศาสตราจารย์ดวงพร คำคุณวัฒน์ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล กล่าวว่า “เด็กๆ ทุกคนได้มีโอกาสเข้ามาเรียนรู้หลายๆ อย่าง โดยเฉพาะในเรื่องวัฒนธรรมไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่เราควรปลูกฝังให้เขาเหล่านั้น ได้ตระหนักถึงคุณค่า และพึงระลึกว่า ความเป็นไทยนั้นจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดก็ด้วยการเรียนรู้ผ่านวัฒนธรรมไทย”

“หนึ่งเดือนที่ผ่านมา เด็กๆ ได้เรียนรู้ความเป็นไทยมากมาย ผ่านกิจกรรมทางด้านภาษา ดนตรีไทย โขน นาฏศิลป์ ศิลปะ มวยไทย กิจกรรมรดน้ำขอพรเนื่องในวันสงกรานต์ และยังมี การทัศนศึกษาเชิงวัฒนธรรมนอกสถานที่เพื่อเปิดโลกทัศน์ให้เด็กๆ อีกด้วย ซึ่งสามารถทำ

* นักประชาสัมพันธ์ ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ให้เด็กๆ ได้เรียนรู้วัฒนธรรมไทยได้อย่างเพลิดเพลิน” รองศาสตราจารย์ดวงพร กล่าวเพิ่มเติม

อาจารย์อนันต์ สบถุักษ์ ที่ปรึกษาโครงการค่ายภาษาและวัฒนธรรมภาคฤดูร้อน รุ่นที่ 11 กล่าวว่า “โครงการนี้ทำให้เยาวชนได้ซึมซับ ได้เห็นภาพ ได้ฝึกปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมในด้านศิลปวัฒนธรรม เด็กๆ ได้แต่งตัวตามบทบาท ได้ฝึกความกล้าแสดงออก ได้รับประสบการณ์ในการแสดงบนเวทีต่อหน้าคนนับร้อย ได้ฝึกการเข้าสังคม ได้ใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนต่างโรงเรียน และได้ฝึกจริยธรรมในชีวิตประจำวัน ซึ่งทั้งหมดทำให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีในหลายๆ ด้าน ที่สำคัญที่สุดคือทำให้เด็กๆ ไม่ลืมความเป็นไทย”

การรำรำของเด็กน้อย เปรียบดังดอกไม้พันธุ์ไทยวัยแรกแย้ม กำลังปลิวไหวอย่างสวยงาม

ความพร้อมเพรียงและการผสมผสานกันระหว่างเครื่องดนตรีไทยหลากชิ้น ที่บรรเลงโดยเยาวชนไทยวัยกระเตาะ มีเบื้องหลังคือ การฝึกซ้อมอย่างอดทน เพราะต้องจดจำตัวโน้ต จังหวะ ทำนอง และฝึกทักษะการบรรเลงเครื่องดนตรีนั้นๆ ให้ถูกหลัก

การแสดงโชว์ของเด็กตัวน้อย มีการออกลีลาท่าทางได้อย่างสง่างาม ไม่ยอมแพ้แม้ชุดที่สวมใส่จะหนักสักเพียงใด

ลีลาเปี่ยมด้วยรอยยิ้มของศิลปินรุ่นจิ๋ว และผู้ปกครองในวันงานอนุรักษ์มรดกศิลปวัฒนธรรมไทย ค่ายภาษาและวัฒนธรรมภาคฤดูร้อน เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2553 ณ ห้องประชุมอเนกประสงค์ ชั้น 2 สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล คงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า ยังมีผู้ที่เห็นความสำคัญและภูมิใจในวัฒนธรรมไทย

เมล็ดพันธุ์ที่ได้รับการปลูกฝังอยู่ในดินที่ดี ได้รับการรดน้ำพรุนดิน ได้แสงอาทิตย์อ่อนอบอุ่น และได้รับปุ๋ยที่ดีเยี่ยม จะเจริญเติบโต แตกกิ่งก้านสาขามากมาย ก็เปรียบเทียบกับเด็กตัวน้อย ถ้าได้อยู่ในครอบครัวที่ดี ได้รับการสั่งสอนที่ดี ได้รับความอบอุ่นเต็มที่ ก็จะเจริญเติบโตมาเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถเผยแพร่สิ่งที่ถูกที่ควร ให้ขยายออกไปในวงกว้างได้มากขึ้น

เด็กตัวน้อยเหล่านี้ที่เข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม ก็เปรียบดังเมล็ดพันธุ์ชั้นดีที่พร้อมจะงอกงามตามวิถีที่สืบทอดกันมา จะเป็นการดีมาก หากผู้ใหญ่ใส่ใจที่จะปลูกฝังให้ลูกหลานได้เรียนรู้ ได้มีค่านิยมในทางบวกกับความเป็นไทย เพราะการปลูกฝังจิตสำนึกให้เยาวชนไทย ตระหนักถึงคุณค่าวัฒนธรรมของชาติ จะทำให้ประเทศไทยคงไว้ซึ่งอัตลักษณ์อันโดดเด่น และทำให้มรดกของชาติคงอยู่ต่อไป

มีผู้กล่าวว่า เด็กก็เหมือนผ้าขาว ถ้าสภาพแวดล้อมของเด็กๆ เติบโตด้วยหนังสือหรือความรู้ เขาก็จะเติบโตมาเป็นนักปราชญ์ ในทางเดียวกัน หากสภาพแวดล้อมของเด็กๆ เติบโตด้วยความเป็นไทยแล้ว ไซ้ การยกมือไหว้ การเคารพผู้ใหญ่ การแสดงดนตรีหรือนาฏศิลป์ไทย ก็จะสามารถอยู่คู่คนไทยต่อไปจากรุ่นสู่รุ่น

ในทางตรงข้าม หากผู้ใหญ่ปลูกฝังเด็กๆ ว่า ความเป็นไทยเป็นลึกลับลึกลับ ดนตรีไทย หรือจะสู้เปียโนได้ นาฏศิลป์ไทยไม่เร้าใจเท่าฮิพฮอป เด็กๆ คงเติบโตมาพร้อมกับความคิดที่ดูถูกดูแคลนวัฒนธรรมของบรรพบุรุษตนเอง โดยหารู้ไม่ว่า ทุกวัฒนธรรมล้วนมีดี คนที่เรียนรู้วัฒนธรรมอย่างฉลาด คือ คนที่เข้าใจวัฒนธรรมตนเองและเคารพในวัฒนธรรมที่แตกต่าง เมล็ดพันธุ์ชั้นดีเมื่อเติบโตมาแล้วต้องแยกแยะสิ่งนี้ได้

หากคนไทยละเลยศิลปวัฒนธรรมของตนเองแล้ว ใครที่ไหนเล่าจะสืบสานมรดกนี้ต่อไป...

สร้างความรู้จากการฟัง

เรื่องและภาพ: โสฬส ศิริไสย*

สวรรค์บนดินที่เมือง Bellagio

การมีโอกาสใช้ชีวิตแบบไปกินอยู่หลับนอนและร่วมประชุมช่วงเวลาสั้นๆ ที่ Rocky Feller Foundation Study and Conference Center เมือง Bellagio ประเทศอิตาลี ถึงสองครั้งในปี 2006 กับ 2008 เป็นประสบการณ์ความรู้สึที่ดีๆ ที่ยากจะลืม ผมจึงอยากถือโอกาสนี้ นำบรรยากาศที่นั่นมาเล่าสู่กันฟัง

สถานที่แห่งนี้เป็นปราสาทเก่า สร้างในศตวรรษที่ 15 ภายหลังทายาทได้มอบให้เป็นสมบัติของมูลนิธิรีออคกี เฟลเลอร์ เพื่อใช้เป็นสถานที่ประชุมสัมมนาแบบ retreat สำหรับศิลปิน นักเขียน และกลุ่มนักวิชาการที่ทำงานเพื่อสังคมและมีผลงานโดดเด่น ผมได้อ่านสิ่งจากความพยายามของ Chief Bill Erasmus หัวหน้าเอสกีโมเผ่า Dene และ Prof. Harriet Kuhnlein จากมหาวิทยาลัย McGill ประเทศแคนาดา ในฐานะที่เป็นสมาชิกเครือข่ายการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ Indigenous Food System for Health Promotion ซึ่งมีสมาชิกเป็นกลุ่มชนชาติพันธุ์พื้นเมืองอยู่ 8

ประเทศทั่วโลก ได้แก่ แคนาดา เปรู โคลัมเบีย ไนจีเรีย อินเดีย ญี่ปุ่นไมโครนีเซีย และประเทศไทย ซึ่งมีชนเผ่ากะเหรี่ยงเป็นกรณีศึกษา การเดินทางไปที่ทั้งสองครั้ง จึงมีตัวแทนชาวกะเหรี่ยงจากชุมชน “สะเนฟ่อง” ไปด้วยในฐานะหุ้นส่วนการวิจัย พวกเราได้รับการต้อนรับอย่างดีจากคุณนาย Pilar ผู้อำนวยการ ที่เรียกคุณนายเพราะลูกของเธอไฮโซมากๆ แม้จะดูอายุมากแต่หุ่นยังเพรียวลม สูงโปร่ง ใส่เสื้อผ้าดูมีรสนิยม เธอแวะเวียนมาดูแลพวกเราทุกวัน ส่วนที่อยู่ประจำคือนาเดียและเจ้าหน้าที่บริการเรื่องอาหารการกินซึ่งสมบูรณ์

พูนสุขอย่างไม่มีที่ติ อาหารเช้าเสิร์ฟเวลาเจ็ดโมงเช้า อาหารกลางวันบ่ายโมง ส่วนอาหารเย็นหนึ่งทุ่ม เป็นอย่างนี้ตลอดหนึ่งสัปดาห์ อาหารเช้าก็มีขนมปัง นมเนย น้ำผลไม้ แอ้ม ไข่กรอกเหมือนที่กินตามโรงแรมชั้นหนึ่งทั่วไป แต่รสชาติดีมาก ส่วนอาหารกลางวันเริ่มต้นด้วยสลัดผัก แล้วก็ตามด้วยอาหารจานเดียวแบบเบาๆ บางวันมีข้าวคลุกปรุงกับเนย รสชาติแปลกๆ ส่วนตอนเย็นจะมีอาหารที่ทำจากไก่ เนื้อ ปลาแล้วก็มีไวน์

ผมว่าถ้าหากไม่ติดรสจัดแบบไทยๆ อาหารที่นำมาบริการอร่อยมาก เชฟปรุงกันอย่างสุดฝีมือ เสิร์ฟกันเป็นรายบุคคล ใครแพ้อาหารอะไร กินอะไรไม่ได้ขอแจ้งล่วงหน้า เจ้าจัดการให้หมด นั่งตรงไหนก็เสิร์ฟได้ถูก ในขณะที่พวกเราลงมานั่งทานข้าว พนักงานส่วนหนึ่งก็แอบขึ้นไปเปิดผ้าคลุมเตียงนอน เจอกับบริการแบบโรงแรมชั้นหนึ่งอย่างนี้ คนกินข้าววัดนอนศาลาอย่างผมจะไม่เคลิ้มก็ให้มันรู้ไป

ผมตื่นนอนเช้าตรู่ทุกวันและถือโอกาสเดินขึ้นไปสำรวจบนยอดเนินพร้อมถ่ายภาพเก็บไว้เป็นที่ระลึก เส้นทางภายในลัดเลาะไปตามความลาดชัน บนยอดเขาจะเป็นป่า แต่มีถนนตัดคดเคี้ยวไปถึงยอด มีพรรณไม้ดอกไม้เมืองหนาวเรียงรายอยู่ตามรายทาง ไต่ทางชันสูงขึ้นไปแล้วมองลงมาจะเห็นทิวทัศน์ของทะเลสาบโคโม (Como) เห็นเรือข้ามฟากรับส่งผู้โดยสารตามเมืองท่า เห็นบ้านเรือนผู้คนอยู่ไกลลิบ ส่วนอากาศยามเช้าอยู่ในขั้นหนาวต้องสวมเสื้อสองชั้นพร้อมหมวกไหมพรมคลุมศีรษะ

มีอยู่วันหนึ่งคุณนายพิลาร์เป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารเย็นที่ปราสาทหลังใหญ่ และเชิญแขกคนอื่นๆ ของศูนย์มาร่วมด้วย งานเริ่มตั้งแต่ห้าโมง เจ้าภาพตั้งโต๊ะเครื่องดืม มีทั้งเบียร์ เหล้า ไวน์ คอทองแดงสามารถสั่งกึ่งได้เต็มที่ แยกที่ได้รับเชิญมาส่วนใหญ่เป็นโปรเฟสเซอร์จากมหาวิทยาลัยในอเมริกาซึ่งได้รับทุนให้มานั่งเขียนงาน มีอยู่รายหนึ่งเป็นคุณหมอใจบุญมาจากอเมริกาใต้ เขาใช้ทุนส่วนตัวตระเวนไปให้การรักษาพยาบาลและสอนเรื่องสาธารณสุขมูลฐานแก่ชนพื้นเมืองในป่าอะเมซอนโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย คุณหมอคนนั้นมาปีที่แล้วก็เจอกัน เป็นคนน่ารัก จิตใจดีมาก มีหนังสือภาพถ่ายสวยๆ มาแจกด้วย

อาหารที่เสิร์ฟในห้องเลี้ยงรับรองวันนั้นเป็นเป็ดอบ รสชาติอร่อยด้วยเครื่องปรุงสไตลิตาเลียน พอทานเสร็จก็เป็นเวลาพูดคุยแลกเปลี่ยน ทุกคนแนะนำตัวว่าเป็นใครมาจากไหน เสร็จแล้วก็ไปกระดกไวน์คุยกันต่อที่ระเบียงข้างนอก บรรยากาศยามค่ำคืนของเมืองเบลลาจีโอสวยงามราวกับสวรรค์บนดิน ออกลงด้านล่างเห็นทะเลสาบและแสงไฟระยิบระยับ บรรยากาศเงียบสงบแต่อากาศค่อนข้างเย็น เพื่อนๆ บางคนถือโอกาสกริบคอนยัคเพียวๆ ไปหลายเป๊กแก้หนาว พอเลิกงานมีพรรคพวกชวนไปเดินช้อปปิ้งต่อในเมือง

ผมไม่ชอบความพลุกพล่าน จึงขอเลือกใช้เวลาทุกนาทีที่ผ่านไปดื่มด่ำกับบรรยากาศอันเงียบสงบของที่นี่ให้เต็มอิมทั้งกลางวันกลางคืน เพราะไม่แน่ใจว่าจะมีโอกาสกลับมาอีกหรือไม่

* อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ภาพเป็นข่าว*

7 เมษายน 2553

สถาบันฯ จัดพิธีแสดงมุทิตาจิตเนื่องในวันสงกรานต์ ปี 2553 ณ ห้องประชุมอเนกประสงค์

28 เมษายน 2553

สถาบันฯ จัดงานอนุรักษ์มรดกศิลปวัฒนธรรมไทย
โดย **เยาวชนค่ายวัฒนธรรมภาคฤดูร้อน รุ่นที่ 11**
ณ ห้องประชุมอเนกประสงค์

11 พฤษภาคม 2553

สถาบันฯ จัดงานปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่
ประจำปี 2553

ณ ห้องประชุมอเนกประสงค์

26 พฤษภาคม 2553

สถาบันฯ จัดการเสวนาในโครงการ**หลักสูตรกับการใช้ชีวิต**
เชิงบวก เนื่องในวันวิสาขบูชา โดย พระวิทยากร
พระอาจารย์ครรชิต คุณวโร (ผู้ช่วยเจ้าอาวาส
วัดญาณเวศกวัน) และอาจารย์เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์
ณ ห้องประชุมอเนกประสงค์

* รวบรวมโดยนางสาวศิติกา จันทรโชติพัฒนะ นักประชาสัมพันธ์ ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

16 มิถุนายน 2553

สถาบันฯ จัดเสวนาหัวข้อ “แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative Economy), เศรษฐกิจสร้างสรรค์กับการพัฒนาต่อยอดงานของสถาบันฯ” ณ ห้องประชุมบริหาร

23 มิถุนายน 2553

สถาบันฯ จัดการอบรมหัวข้อ “การใช้งานโปรแกรม Microsoft Excel” โดยคุณวรัชยา สุนทรศารทูล และทีมจากคณะวิทยาศาสตร์ ณ ห้องปฏิบัติการภาษา

23 – 25 มิถุนายน 2553

สถาบันฯ จัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ “ปีในสายครูเทียบ คงลายทอง” ครั้งที่ 2 โดยอาจารย์บุญช่วย ไสวัตร อาจารย์เป็บ คงลายทอง อาจารย์อนันต์ สบฤกษ์ อาจารย์อัมรินทร์ แร่งเพชร และอาจารย์สำเนา เปี่ยมดนตรี ณ ห้องปฏิบัติการดนตรีไทย ชั้น 1

25 มิถุนายน 2553

สถาบันฯ จัดงานรำลึกถึงสุนทรภู่ ครูกวี ณ ลานนิทรรศการดนตรีไทย ชั้น 1

30 มิถุนายน 2553 สถาบันฯ จัดการเสวนาพร้อมฝึกปฏิบัติเรื่อง “โอริงามิ มหัศจรรย์แห่งการพับกระดาษ” โดย คุณจุฑารัตน์ เหลืองสง่างาม ณ ห้องณัฐ ภมรประวัติ ชั้น 1

30 มิถุนายน 2553

บุคลากรสถาบันฯ ไปร่วมงาน Mahidol University International Day 2010 ณ บริเวณชั้น 5 ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ชีวิตเรียบง่ายของชาวเซี่ยงไฮ้

นรเศรษฐ์ พิสิฐพันธ์*

การตากเสื้อผ้าหน้าเรือนของชาวเซี่ยงไฮ้

เซี่ยงไฮ้เป็นเมืองใหญ่ของจีน มีพื้นที่น้อยเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองใหญ่อื่นๆ แต่มีประชากรอาศัยอยู่มาก จึงมีการสร้างอาคารและตึกสูงๆ เป็นจำนวนมาก เพื่อรองรับประชากรที่อยู่กันอย่างหนาแน่น จัดเป็นเมืองที่มีจำนวนตึกสูงมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศจีน

ประชากรที่อยู่อย่างหนาแน่นเหล่านี้ อยู่กระจัดกระจายเป็นชุมชน บางชุมชนก่อตั้งมาตั้งแต่หลายร้อยปีก่อน มีคนอาศัยต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ผู้คนตามชุมชนอาศัยอยู่ตามตรอกซอกซอยทั่วเมืองเซี่ยงไฮ้ ผู้คนเหล่านี้คุ้นเคยกับการใช้ชีวิตที่เรียบง่าย เมื่อซักเสื้อผ้าแล้วก็ตากเสื้อผ้าไว้หน้าเรือนของตน

การตากเสื้อผ้าหน้าเรือนในตรอกซอกซอยของชาวเซี่ยงไฮ้

* อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

การตากเสื้อผ้าหน้าเรือนตามตรอกของชาวเซี่ยงไฮ้จึงเป็นภาพที่เห็นได้ทั่วไป ภาพเหล่านี้สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของชาวเซี่ยงไฮ้ในอดีต

เมื่อกาลเวลาเปลี่ยนไป แม้เรือนพักอาศัยบางแห่งถูกดัดแปลงปรับปรุงให้เป็นร้านค้าด้วยการทำเรือนชั้นล่างเป็นร้านค้า ใช้ชั้นบนเป็นที่พักอาศัย แต่ชาวบ้านก็ยังตากผ้าหน้าเรือนตามความเคยชิน

การตากผ้าหน้าร้านค้าซึ่งปรับปรุงมาจากเรือนพัก

เสื้อผ้าตากหน้าเรือนตามตึกสูงในชุมชนที่มีคนอยู่หนาแน่น

เมื่อคนเพิ่มจำนวนมากขึ้น พื้นที่เมืองเซี่ยงไฮ้มีจำกัด จึงมีการสร้างที่อยู่อาศัยตามแนวยืนให้เป็นตึกสูงๆ เพื่อให้มีที่ห้องพักพอเพียงสำหรับผู้อยู่อาศัย แม้จะมีตึกสูง ชาวบ้านก็ยังตากผ้าหน้าเรือนตามความเคยชิน เพียงแต่การตากผ้าหน้าเรือนขยับไปตากอยู่ที่สูงตามความสูงของตึก

การพัฒนาด้านวัตถุของเมืองเซี่ยงไฮ้ (เช่น การสร้างตึกอาคารสูงๆ) เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อเปรียบเทียบกับ การเปลี่ยนแปลงด้านวิถีชีวิตของชาวเซี่ยงไฮ้ หรืออีกนัยหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตของชาวบ้านตามไม่ทันการเปลี่ยนแปลงของวัตถุ นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงด้านวัตถุ ไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของชาวบ้าน เหตุเหล่านี้ล้วนแต่ทำให้การตากผ้าหน้าเรือนของชาวเซี่ยงไฮ้คงอยู่ต่อมา

การเปลี่ยนแปลงทางวัตถุ (เช่น การมีตึกอาคารสูงๆ) และวิถีชีวิตที่เรียบง่าย (เช่นการตากผ้าหน้าเรือน) ที่เมืองเซี่ยงไฮ้จึงเป็นลักษณะเด่นของเมืองเซี่ยงไฮ้ที่ไม่พบในเมืองอื่นๆของจีน

ตากผ้าหน้าเรือนบนตึกสูง ราวตากผ้ายื่นออกมาบริเวณหน้าต่างเรือน

ในอนาคต หากการก่อสร้างอาคารสูงมีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของชาวเซี่ยงไฮ้ (เช่น การตากผ้าหน้าเรือน) ด้วยการออกแบบอาคารให้มีพื้นที่สำหรับตากเสื้อผ้า โดยเฉพาะในตึกสูงๆ ภาพการตากผ้าหน้าเรือนของชาวเซี่ยงไฮ้ก็คงจะหมดไป แต่ก็อีกนานกว่าที่วันนั้นจะมาถึง ดังนั้นการตากผ้าหน้าเรือนของชาวเซี่ยงไฮ้ซึ่งเป็นวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของชาวเซี่ยงไฮ้จึงมีอยู่ให้เห็นอีกนาน

อาคารสูง ไม่ได้ออกแบบให้มีที่ตากผ้า ผู้อาศัยจึงต่อราวผ้ายื่นออกมา

รู้ทุกที่...ที่ได้เจอ

พลังเครือข่าย...สานใจ...ถักทอสายใย “ร้อยพันบ้าน...สานสุข”

สุนิดา ศิวปฐมชัย*

การที่เรามีความสุขทุกที่ที่เราได้พบเจอใครสักคน ต้นเหตุแห่งความสุขที่สำคัญนั้น คงเป็นเพราะเรามี “หัวใจ” ที่ตรงกัน ปรากฏการณ์แห่งความสุขนี้เกิดขึ้นทุกที่ที่ “ชาวสื่อพันบ้าน” ได้มารวมตัวกัน ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ จะต่างเพศ ต่างวัย หรือมาจากภูมิภาคไหน ไม่ว่าห่างหายไปนานเพียงไร ก็จะต่อกันติดเสมอเมื่อได้พบเจอกันตามประสา “คนรู้ใจ”

แม้ว่าโครงการสื่อพันบ้านเพื่อสุขภาวะเยาวชนปีที่ 1 ได้จบลงไปในเดือนตุลาคม 2552 แต่สายใยของชาวสื่อพันบ้านไม่ได้หมดลงไปตามโครงการแต่อย่างใด ตรงกันข้าม ชาวสื่อพันบ้านต่างยังคงถักทอสายใยถึงกัน ทั้งในพื้นที่แต่ละพื้นที่ ก่อเกิดกิจกรรมอันเป็นประโยชน์โขชนิผลต่อเยาวชนมากมาย ในระดับภูมิภาค สายสัมพันธ์ยังคงถูกถักทอมีได้ขาดหาย โครงการต่างๆ ยังส่งข่าวคราวถึงกันและกัน แลกเปลี่ยนและแบ่งปันประสบการณ์ ความคิดเห็น และแรงใจ ก่อเกิดเป็น “พลังเครือข่าย” ที่สานใจ ถักทอสายใย “สื่อพันบ้าน” ให้ยังคงเหนียวแน่นพร้อมจะร่วมกันก้าวเดินต่อไปให้ถึงจุดหมายเดียวกัน

“เวทีปั้นที่เลี้ยง ขับเคลื่อนสื่อพันบ้าน”

เมื่อสบโอกาส เพื่อนร่วมทางสื่อพันบ้านในปีที่ 1 จึงได้มาพบหน้าค่าตากันอีกครั้งใน “เวทีปั้นที่เลี้ยง ขับเคลื่อนสื่อพันบ้าน” ในวันที่ 30 - 31 มกราคม 2553 บรรยากาศแห่งความสุขได้เกิดขึ้นอีกครั้งจากการมารวมตัวกันของผู้ทำงานสื่อพันบ้านกว่า 60 ชีวิต ณ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

กิจกรรมนี้นอกจากจะเป็นการทบทวนการทำงานในปีที่ผ่านมาแล้ว เป้าหมายสำคัญคือการถอดบทเรียน ความรู้ และประสบการณ์จากคนทำงานสื่อพันบ้านตัวจริงเสียงจริง 28 โครงการ เริ่มต้นจากกิจกรรม “สะท้อนงาน” ที่ชาวสื่อพันบ้านร่วมกันคิดวิเคราะห์ว่าสิ่งสำคัญในการทำงานสื่อพันบ้านคืออะไร ต่อด้วยกิจกรรม “สะท้อนคน” ซึ่งเป็นการระดมสมองว่าคุณลักษณะของคนทำงานสื่อพันบ้านควรเป็นอย่างไร ผลการระดมสมองจากสองกิจกรรมต้องไม่ธรรมดา แต่จะออกมาในรูปแบบของการแสดงที่สนุกสนานและสร้างสรรค์ตามประสาศิลปิน หลังจากที่ได้ร่วมกันสะท้อนความคิดและประสบการณ์ทั้งเรื่องคนและเรื่องงาน ขึ้นต่อไปคือการร่วมกัน “สร้าง” ในกิจกรรม “สร้างทีมงานเข้มแข็ง: ใครคือคนที่ใช่” โดยการคิดถึงผู้มีศักยภาพเป็นแกนนำในการขับเคลื่อนเครือข่ายสื่อพันบ้านในภูมิภาคต่างๆ และปิดท้ายด้วยกิจกรรม “สร้างอนาคต: สื่อพันบ้าน สร้างสรรค์ สานสุข” ซึ่งเป็นการวางเป้าหมายเพื่อขับเคลื่อนเครือข่ายระดับภูมิภาคต่อไป

เวลาเพียงไม่ถึงสองวันดูเหมือนจะสั้น แต่เป็นเวลาทีแสนจะคุ้มค่า จากที่ชาวสื่อพันบ้านเดินทางกันมาด้วยใจเต็มร้อย เมื่อได้มาพบหน้าค่าตา แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิด และพลังใจกัน ต่างคนต่างกลับไปด้วยกำลังใจมหาศาล ทำให้ใจที่เต็มร้อยอยู่แล้วยิ่งเพิ่มพูนจนเกินร้อย

เพื่อนเก่ายังไม่ไปไหน...เรามีเพื่อนใหม่มาร่วมทาง

อีกกิจกรรมหนึ่งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกัน เป็นการรวมตัวของเพื่อนร่วมทางสื่อพันบ้านน้องใหม่ในปีที่ 2 ในงาน “ปฐมนิเทศโครงการสื่อพันบ้าน สร้างสรรค์ สานสุข” ในวันที่ 31 มกราคม - 1 กุมภาพันธ์ ผู้ทำงานสื่อพันบ้าน 53 คน จาก 28 โครงการ มาพบปะพูดคุย ทำความรู้จักกัน และพบปะกับขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สื่อพันบ้านฯ เพื่อทำความเข้าใจในการดำเนินโครงการ และพัฒนาโครงการร่วมกัน แม้ว่าส่วนใหญ่จะไม่เคยพบเจอกันมาก่อน แต่ด้วยความเป็นคน “คอเดียวกัน” ทำให้บรรยากาศของสองวันนี้มีสีสันไม่ต่างจากกิจกรรมของโครงการรุ่นพี่เลยทีเดียว ชาวสื่อพันบ้านปี 2 กลับไปพร้อมรอยยิ้ม และกำลังใจที่จะทำโครงการให้บรรลุเป้าหมายด้วยความมุ่งมั่นเต็มเปี่ยม และต่างตั้งใจด้วยเสียงเดียวกันว่า “เราจะกลับมาพบกันอีก”

เมื่อมี Net ที่ Work!

ผลจากความสุขทุกครั้งที่ได้พบกัน กลายเป็นแรงผลักดันให้เกิดการรวมกลุ่มเป็นเครือข่ายระดับภูมิภาค ที่พร้อมจะร่วมมือร่วมใจ หนุนเสริมซึ่งกันและกัน เป็นพลังในการขับเคลื่อนงานสื่อพันบ้านให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เครือข่ายภาคกลางเป็นกลุ่มแรกที่นัดพูดคุยกัน

* อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ในวันที่ 2-3 เมษายนที่ผ่านมา ณ สภาวัฒนธรรมจังหวัดเพชรบุรี โดยมี อ.จำลอง บัวสุวรรณ เป็นผู้ประสานงานที่เข้มข้น และมีเยาวชน “กลุ่มลูกหว่า” เป็นผู้ดูแลความเรียบร้อยและบริการทุกระดับอย่างประทับใจ

จากการมาพบกันครั้งนี้ นอกจากที่ชาวสี่พันบ้านภาคกลางจะได้ใช้โอกาสมาชื่นชม ศิลปวัฒนธรรมอันล้ำค่าของเมืองเพชรฯ และเที่ยวชมงานพระนครคีรีที่เต็มไปด้วยสีสันและความประทับใจแล้ว สิ่งสำคัญที่เป็นเป้าหมายของการมาพบกันในครั้งนี้คือ การแลกเปลี่ยน

ประสบการณ์และความคิดที่จะนำพาให้เครือข่าย สี่พันบ้านภาคกลางสร้างความเข้มแข็งให้กับงาน สี่พันบ้านในระดับภูมิภาค ทั้งในด้านการรวบรวมข้อมูลเครือข่าย การหาช่องทาง ในการติดต่อสื่อสารกันอย่างต่อเนื่อง การจัดกิจกรรมระดับภูมิภาคร่วมกัน เป็นต้น เหนือสิ่งอื่นใด สิ่งที่ทุกคนได้รับเป็นของฝากจากการเดินทางมาเยือนเมืองเพชรฯ ในครั้งนี้คือ “เพื่อน” และ “พลังใจ” ที่จะกลับไปทำงานในพื้นที่ต่อ เพราะรู้ว่ายังมีเพื่อนร่วมทาง พร้อมจะเดินไปสู่เป้าหมายเดียวกัน ด้วยความคิดที่ตรงกันคือ การเห็นความสำคัญ ที่ต้องช่วยกันพลิกฟื้นสี่พันบ้านให้คงอยู่ในสังคมไทย เพื่อให้เยาวชนไทยมีความสุขทุก

ชุมชน ดังที่น้อย (อภิเชษฐ์ เทพคีรี) หนึ่งในผู้ดำเนินโครงการสี่พันบ้านภาคกลาง ได้พูดทิ้งท้ายไว้ในการประชุมเครือข่ายครั้งนี้ว่า “เยาวชนคือเมล็ดพันธุ์ที่เราต้องมาบ่มเพาะเพื่อเป็นที่พึ่งให้กับถิ่นฐานของเราเอง”

แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative Economy) และ เศรษฐกิจสร้างสรรค์กับการพัฒนาต่อยอดงานของรศ.กัญญา

โดย คุณณารวี วงศ์จิรัชัย วันพุธที่ 16 มิถุนายน 2553

วาสนา ส้วยเกร็ด*

“เศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative Economy - CE)” เป็นคำที่พบเห็นอยู่บ่อยๆ ในปัจจุบันจนผู้คน อาจสงสัยว่าคืออะไร สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล จึงได้เรียนเชิญคุณณารวี วงศ์จิรัชัย อดีตผู้บริหารศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (Thailand Creative & Design Center-TCDC) มาเป็น วิทยากรให้ความรู้แก่ประชาคมมหิดล เกี่ยวกับแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ รวมทั้งการนำแนวคิดนี้มาพัฒนา ต่อยอดงานของสถาบันฯ และหน่วยงานอื่นในมหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อวันพุธที่ 16 มิถุนายน 2553 ที่ผ่านมา

แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ คือ แนวคิดที่จะสร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งต่อภาคการผลิต ภาค บริการ ภาคการขาย หรือแม้แต่อุตสาหกรรมบันเทิง เป็นแนวคิดในการทำงานแบบใหม่ที่มีความสามารถ และทักษะพิเศษของบุคคล เป็นปัจจัยหลัก เป็นระบบเศรษฐกิจแบบใหม่ที่มีกระบวนการบูรณาการวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยี อันก่อให้เกิดอุตสาหกรรม ความคิดสร้างสรรค์ (Creative Industry) หรือ อุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรม (Culture Industry) นั่นเอง

จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้เข้าร่วมฟัง วิทยากรยังได้เสนอแนะในกรณีของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย ว่า ควรผสานแนวคิดนี้กับการวิเคราะห์เชิงธุรกิจ (SWOT) คือ

- 1) ควรกำหนดก่อนว่าสถาบันฯ ต้องการจะทำอะไร
- 2) วิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคในช่วงเวลาขณะนั้น
- 3) กำหนดปัจจัยหลัก (key success factors) ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจให้ถูกต้อง
- 4) ประเมินความสามารถของตนเองให้ถูกต้องและเหมาะสม

สถาบันฯ อาจต้องมีการทำการวิจัยและพัฒนา (Research and Development - R & D) และทำงานร่วมกับอีกหลาย หน่วยงาน โดยอาจแบ่งทีมทำงานเป็น 3 ทีม คือ ทีมคิด ทีมขาย และทีมการตลาด และอาจหยิบยกองค์ความรู้ดั้งเดิมขึ้นมาจากเชิง อนุรักษ์มาวิเคราะห์ในเชิงสร้างสรรค์ โดยการสร้างทฤษฎีรองรับให้อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและความซื่อสัตย์

หากเราสามารถนำทุนทางวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ในทางธุรกิจ เพื่อการเรียนการสอน ก็จะช่วยยกระดับขีดความสามารถใน การแข่งขันในระยะยาวได้ เศรษฐกิจและสังคมแห่งความสร้างสรรค์ก็ย่อมจะเกิดขึ้นด้วยความร่วมมือร่วมใจเพราะการ “คิดคนเดียว เก่ง คนเดียว ทำคนเดียว” อาจไม่ใช่แนวทางที่สร้างสรรค์เท่าไรนัก เราทุกคนต่างหากที่ควรต้องช่วยกันร่วมมือกันในทุกระดับของสังคม เพื่อการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์ของประเทศต่อไป

*นักวิเทศสัมพันธ์ ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

“โอริงามิ มหัศจรรย์แห่งการพับกระดาษ”

โดย คุณจุฑารัตน์ เหลืองสง่างาม วันที่ 30 มิถุนายน 2553

ประกาศรี คำสาอด*

การอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “โอริงามิ มหัศจรรย์แห่งการพับกระดาษ” เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2553 โดยคุณจุฑารัตน์ เหลืองสง่างาม จากสำนักพิมพ์สารคดี ซึ่งเป็นผู้ที่สนใจในศาสตร์แห่งการพับกระดาษ หรือ “โอริงามิ” ได้บอกเล่าถึงที่มาว่า โอริงามิคือ ศิลปะการพับกระดาษ ซึ่งเริ่มขึ้นในประเทศญี่ปุ่น

โอริงามิสมัยใหม่เริ่มขึ้นเมื่อประมาณ 50 - 60 ปีที่ผ่านมาเอง โดยปรมาจารย์ชาวญี่ปุ่นชื่อ อากิระ โยชิซาวา (Akira Yoshizawa) ผู้ที่ได้รับการขนานนามจากนักพับกระดาษทั่วโลกให้เป็น “บิดาแห่งโอริงามิสมัยใหม่” อากิระรักและสนใจในงานพับกระดาษอย่างเป็นชีวิตจิตใจ จนถึงกับยอมลาออกจากงาน และต้องอยู่อย่างยากจน ค่าขาย เพียงเล็กน้อย น้อยๆ เพื่อประทังชีวิต แลกกับการมีเวลาได้พับกระดาษอย่างเต็มตัว และหลังจากที่ถูกปลดประจำการจากการเป็นทหารเมื่อคราวสงครามมหาเอเชียบูรพาแล้ว เขาก็ยังคงทำงานพับกระดาษที่เขารักต่อไป พร้อมกับค้นหาเลี้ยงชีพด้วยการขายปลาดัมเค็มตามบ้านดั้งเดิม

ครั้งหนึ่งอากิระได้จัดแสดงนิทรรศการโอริงามิเล็กๆ ขึ้น จนบรรณาธิการสำนักพิมพ์แห่งหนึ่งได้เห็นผลงาน จึงได้ตามหาตัวเขาจนพบ และจ้างให้พับโมเดลรูป 12 นักษัตร ซึ่งในเวลาต่อมาโมเดลดังกล่าวก็ได้แพร่หลายเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก นับจากนั้นเป็นต้นมา “โอริงามิ” สมัยใหม่ก็เริ่มต้นขึ้น เพราะอากิระพับกระดาษในรูปแบบสมัยใหม่ที่พบเห็นได้ในปัจจุบัน ไม่ใช่รูปแบบที่ใช้ในงานพิธีกรรมดังที่ผ่านมาในอดีต

อากิระถูกติดต่อให้ไปจัดนิทรรศการโอริงามิที่ตะวันตก นี่จึงเป็นการแจ้งเกิดของยอดนักพับกระดาษในเวทีโลก และยังเป็นแรงบันดาลใจให้นักพับกระดาษจากทั่วโลกไปตั้งสมาคมพับกระดาษในประเทศของตนเอง ทั้งในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษด้วย

คุณูปการอีกอย่างหนึ่งของอากิระต่อแวดวงการพับกระดาษ คือ เขาเป็นคนคิดค้นแบบพับสัญลักษณ์ แม้จะอ่านภาษาของแต่ละประเทศไม่ออก แต่หากผู้พับสามารถอ่านแบบพับหรืออ่านสัญลักษณ์ออกก็สามารถจะพับกระดาษนั้นได้ สัญลักษณ์นี้ถูกใช้เรียกว่า “ระบบสัญลักษณ์โยชิซาวา-แรนดเลตต์ (Yoshizawa-Randlett System of Notation)”

หลังจากการบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับโอริงามิแล้ว ผู้เข้าอบรมได้ฝึกปฏิบัติพับกระดาษเป็นรูปแบบต่างๆ เช่น ผีเสื้อ สตรอว์เบอร์รี่ หอยทาก ค้างคาว พลุ และดาว เป็นต้น ซึ่งต่างก็ได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน และยังได้ฝึกความอดทน ความตั้งใจ ความมีสมาธิอีกด้วย

* หัวหน้างานบริการวิชาการ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

เปิดช่องทางทาย

สวัสดีครับพี่น้องผอง *RILCA*
จดหมายข่าวมาแล้วจ้าแฉ่งแฉ่งพลัน

ถึงฉบับลำดับสองของปีนี้
วันสงกรานต์งานใหญ่ปีใหม่ไทย

ตั้งเช่นเคย “ภาพเป็นข่าว” เล่าด้วยภาพ
เริ่มด้วยบท “เมล็ดพันธุ์” น่าชื่นชม

ต่อด้วยเรื่อง “เรียนง่ายข้ามโขงโฮ้”
ตามติดด้วย “เศรษฐกิจสร้างสรรค์” สัมผัสจิต

ขอทุกท่านอ่านแล้วโปรดแพร่วิสัย
แม้เมตตาจะช่วยเพียรเขียนบทความ

เจออีกคราก็พาใจให้สุขสันต์
ขอทุกท่านโปรดติดตามความเป็นไป

ขอน้องพี่สุขสันต์วันสดใส
ขออวยชัยให้ทุกท่านสร้างบุญมัย

แล้วชิมชามสาระหลากผลอันผลม
แล้วไปชมเรื่องสุขสันต์ “สวรรค์บนดิน”

แล้วสุขใจ “สื่อพื้นบ้าน” อย่างผันผืน
แล้วยลศิลป์อิน “ไอริ่งาม” งาม

หากเกิดทุกข์ขออย่าเฉยโปรดสอบถาม
จะติดตามรับผิดชอบขอบพระคุณ

บรรณาธิการ

เจ้าของ

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

จังหวัดนครปฐม 73170

โทรศัพท์ 0-2800-2308-14

โทรสาร 0-2800-2332

E-mail: lcsuttalak@mahidol.ac.th

Web page: <http://www.lc.mahidol.ac.th>

ที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสถาบันฯ

รองผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารองค์กร

บรรณาธิการ

นายสุทธิลักษณ์ สูงห้างหัว

กองบรรณาธิการ

งานผลิต และเผยแพร่ผลงานวิชาการ

ประสานงาน

นางสาวอำไพ หนูเล็ก

ศิลปกรรม

นางสาวกานดา ยาภิ

ภาพ

งานเทคโนโลยีการศึกษาและประชาสัมพันธ์

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามลดา

9/1205 หมู่ 1 ถนนสะแกงาม แขวงแสมดำ

เขตบางขุนเทียน กทม. 10150

โทรศัพท์ 0-2462-0303

ไม่ถึงผู้รับโปรดส่งคืน

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล นครปฐม 73170

ชำระค่าฝากส่งเป็นรายเดือน

ใบอนุญาต 11/2543

ปทจ.ศาลายา

ผู้สนใจ ต้องการทราบข้อมูลข่าวสารของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย จาก “จดหมายข่าว”

ติดต่อ คุณอำไพ หนูเล็ก งานผลิต เผยแพร่ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม